

коминитѣ на Башъ-кьой засвири севернякътъ. Гендо разтри очи и скочи: навънъ бѣше падналъ до колѣне снѣгъ! Сърдцето му трепна: ей сега и той, като всичкитѣ деца, ще грабне шейната и ще се спустне съ нея изъ снѣга отъ корията! Но вуйчо му пакъ го сгълча:

— Какво зѣпашъ тъкъвъ! Не виждашъ ли, че кърмилото се е свършило? Скоро натовари коня и върви на Катунешката жерка,*) да премелешъ!

— Ама, вуйчо! Въ това вре... Но вуйчо му го прекъсна ядосанъ:

— Какво, вуйчо! Козитѣ гладни ли да измратъ?

И сиракътъ се подчини. Пъкъ можеше ли и друго да стори?

Севернякътъ грабна и него и кончето надолу презъ баиритѣ, и той стигна по обѣдъ премръзналъ въ воденицата. Воденичарьтъ се стжписа:

— Богъ да убие вуйча ти, Гендо! Та въ това ли време намѣри да те праща тука?

Фююю! Боже пази! Отъ турцитѣ по-лошавъ, май съ човѣкъ!

И като скочи пѣргаво, разкопча скования като ледъ ямурлукъ на сира-

чето, грабна чувалитѣ и взе да изсипва зърното въ коша. А Гендо клекна край огъня. Премръзналитѣ му прѣсти започнаха да го присвиватъ отъ болки. И две бистри сълзи се търкулнаха по зачервенитѣ му бузи.

Следъ обѣдъ зафуча страшна буря. Дърветата превиваха кло-ни чакъ до земята!

Ситенъ снѣженъ прахъ хвърчеше изъ въздуха и напредъ се

*) Жерка — стара водна воденица.